

něvadž pak proti tomu, jak úřad odůvodnil potřebu rozpuštění spolku podle 3. odst. § 3 cit. zákona, stížnost vůbec žádných výtek nevznáší, nemá nss vůbec možnost, aby v tomto směru nař. rozhodnutí přezkoumal.

Konečně se ve stížnosti vytýká, že spolku nebyla dána příležitost, aby uplatnil svá práva a své právní zájmy, jak to předpisují §§ 42 a 48 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. Podle názoru stížnosti nebylo příčiny, aby proti spolku bylo zakročeno, aniž bylo zavedeno řádné řízení, poněvadž několik týdnů před vydáním rozpouštěcího výnosu byla učiněna opatření, jež musila vyloučiti všechny pochybnosti. Zejména poslanec K. složil svoji funkci a na jeho místo byl zvolen P., který nebyl členem strany již více než 6 měsíců. K tomu sluší uvést, že bylo povinností žal. úřadu, aby před vydáním nař. rozhodnutí poskytl spolku příležitost, aby proti skutkovým zjištěním, na nichž chtěl své rozhodnutí založiti, mohl spolek uplatnití relevantní skutečnosti jiné a nabídnouti své důkazy, resp. protidůkazy. Podle správních spisů taková příležitost spolku poskytnuta nebyla. V tom musil nss shledati procesní vadu. Procesní vady mohou však vésti podle § 6 zákona o ss ke zrušení rozhodnutí vzatého v odpor stížností jen tehdy, jde-li o vady podstatné, t. j. takové, jimiž st-lova právní posice byla podstatně zhoršena. Aby soud mohl posouditi, že zanedbané slyšení strany je podstatnou vadou, musila by stížnost k němu podaná konkrétně označiti relevantní okolnosti, důkazy a protidůkazy, jichž uplatnění bylo vadným postupem znemožněno (viz Boh. A 12.093/35). Stížnost konkrétně uvádí jen, že poslanec K. složil svoji funkci a na jeho místo byl zvolen P., který nebyl členem strany již více než 6 měsíců. Než tato skutečnost je pro zákonnost nař. rozhodnutí bez právního významu, neboť — jak bylo uvedeno výše — mohl úřad přikročiti k rozpuštění spolku, i když mezi význačnými činiteli spolku nebyli vůdčí činovníci německé národně socialistické strany dělnické. Poněvadž jinak se stížnost omezuje na zcela abstraktně formulovanou výtku, že stěžujícím si spolku nebyla před vydáním nař. rozhodnutí poskytnuta možnost, aby hájil svá práva a své zájmy, nemohl nss posouditi podstatnost vytýkané vady, tím méně mohl tuto vadu uznati za podstatnou.

Č. 12.574.

Pracovní právo: Do 8hodinné doby pracovní podle § 1 zákona č. 91/1918 Sb. se počítá nejen doba, po kterou zaměstnanec skutečně vykonává uložené mu pracovní úkony, ale i doba, po kterou je k těmto úkonům v pohotovosti.

(Nález ze 17. října 1936 č. 22.089/34.)

Prejudikatura: Boh. A 3067/24, 6833/27, 9062/31.

Věc: Vojtěch H. v Zubří proti rozh. zem. úřadu v Brně ze 6. června 1934 o přestupku zákona o 8hodinné době pracovní.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. úřad ve Valašském Meziříčí nálezem ze 17. května 1934 uznal st-le vinným přestupku § 1 zákona z 19. prosince 1918 č. 91

Sb., jehož se dopustil tím, že zaměstnával své pomocníky a učně déle než 8 hodin denně, po případě déle než 48 hodin týdně, a odsoudil jej k pokutě 20 Kč, případně k vězení v trvání 24 hodin.

Proti tomuto nálezu podal st-1 odvolání, v němž doznal, že pomocníci a učňové jeho jsou déle než 48 hodin týdně v jeho závodě přítomni, namítal však, že skutečná doba pracovní nečiní více než 2—3 hodiny denně, a že po ostatní čas jsou zaměstnanci jeho jen v závodě přítomni za tím účelem, aby byli pohotově pracovat, jestliže by pro ně nějaká práce se naskytla.

Zem. úřad v Brně nař. rozhodnutím zamítl toto odvolání st-lovo, poznamenav k vývodům rekursu, že do 8hodinné, resp. 48hodinné doby pracovní nutno zásadně započítati i pohotovost k pracovním úkonům, t. j. dobu, kdy zaměstnanci musí býti v závodě přítomni a připraveni k obsluze zákazníků, třeba by právě v té době zákazníků vůbec neobsluhovali. Že tuto pohotovost k pracovním výkonům dlužno počítati do pracovní doby, plyne, jak nař. rozhodnutí uvádí, jasně z § 7 bodu 3 zákona č. 91/1918 Sb., jenž stanoví způsob, jak lze prodloužiti pracovní dobu, když zaměstnanec je na služebním místě v pracovní pohotovosti, ale skutečná práce jeho nevyžaduje více než 6 hodin denně.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podaná namítá, že z doslovu § 1 zákona o osmihodinné době pracovní, jenž má na zřeteli pouze skutečnou pracovní dobu, nelze dovoditi, že do této doby je započísti i dobu, ve které zaměstnanec je v pouhé pohotovosti v závodě k pracovním výkonům, a že § 1 není s § 7 v žádné souvislosti. Stížnosti nelze dáti za pravdu.

Otázkou, zda zákon o osmihodinné době pracovní všeobecně dopouští, aby do zákonem přípustné pracovní doby nebyly započítávány časové intervaly, ve kterých jednotliví dělníci měli pouhou pohotovost pracovní, zabýval se nss již v nálezech Boh. A 3067/24, 6833/27 a 9062/31 a zodpověděl ji v tom smyslu, že do zákonné osmihodinné pracovní doby započítati je nejen dobu, po kterou zaměstnanec fakticky provádí pracovní úkony jemu uložené, nýbrž i dobu, po kterou pro tyto úkony je v pohotovosti. Na tomto náhledu v cit. nálezech blíže odůvodněném trvá nss i nyní.

Pokud stížnost proti náhledu v nálezech Boh. A 3067/24 a 6833/27 projevenému namítá, že z ustanovení § 7 bodu 3 cit. zákona nelze dovoditi, že i pohotovost k pracovním výkonům včítati je do pracovní doby, ježto ustanovení § 1 a § 7 nejsou v žádné právní souvislosti, je stížnost na omylu, neboť ustanovení § 7 souvisí potud s § 1, že obsahuje výjimky z předpisu § 1. Nutno proto oba předpisy vykládati v jejich souvislosti. — — —

Č. 12.575.

Živnostenské právo: I. Trestní nález vydaný ve věci živnostenské magistrátem hlav. města Prahy podpisuje platně přednosta příslušného magistrátního oddělení. — II. Soukromým zprostředkováním koupě a prodeje realit a nájmu bytů podle zákona č. 203/1925 Sb. sluší